

LUND UNIVERSITY

Promotionspoeten som uteblev från sin egen disputation

Till 250-årsminnet (?) av en oventilerad avhandling

Tersmeden, Fredrik

Published in:

Lunds universitets doktorspromotion

2025

Document Version:

Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Tersmeden, F. (2025). Promotionspoeten som uteblev från sin egen disputation: Till 250-årsminnet (?) av en oventilerad avhandling. I *Lunds universitets doktorspromotion: Lunds domkyrka 23 maj 2025* (s. 98-109). Lunds universitet, Akademiintendenturen.

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

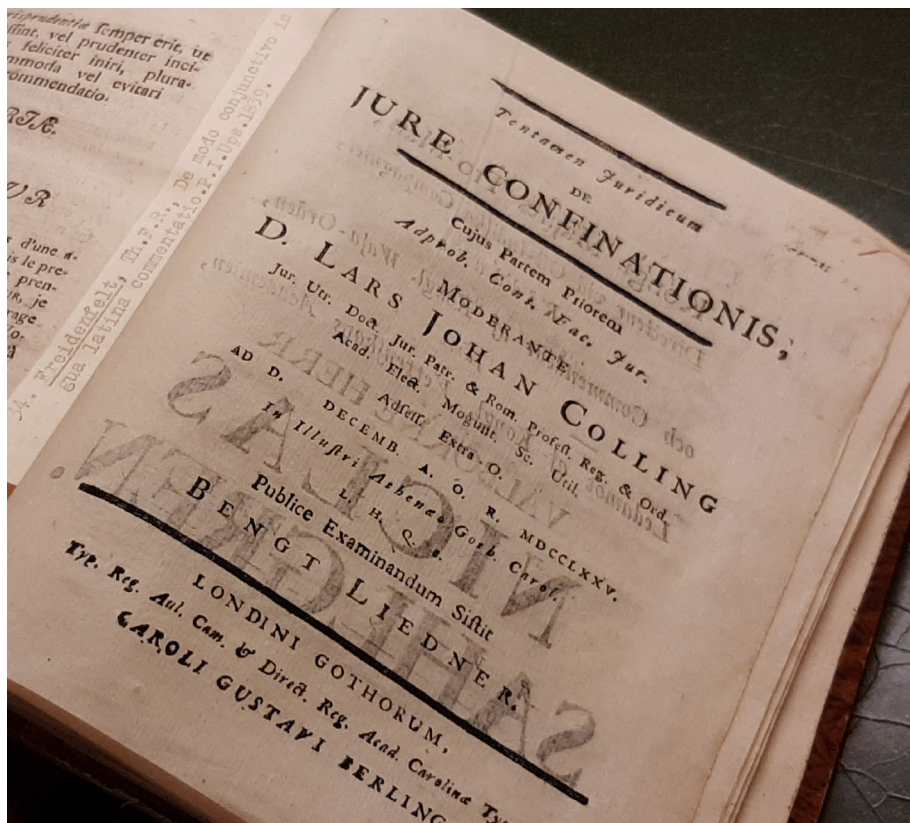
Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

I UB:s inbundna serie med Lars Johan Collings samlade avhandlingar som preses är Lidners dissertation inbunden näst sist mellan två skrifter från 1782. Foto: artikelförfattaren.

Promotionspoeten som uteblev från sin egen disputation

– TILL 250-ÅRSMINNET (?) AV EN OVENTILERAD AVHANDLING

I äldre tider var ingen akademisk högtid komplett utan inslag av poesi.¹ Filosofiska fakultetens magisterpromotion av den 23 juni 1775 var därvid inget undantag. Under akten i domkyrkan "utdeltes öfwer Promotionen en wälskrefwen Svensk Ode".² I elva verser hyllas här den "Himla Eld" inom människan som "kallas Själ" och om vars "spår till bragd och ära" man kan läsa i "Tidens Bok". Läsaren uppmanas också att bli "För verlden nyttig", och hur så bäst sker sammanfattas i vers 7:

*Med gny och vapnebrak, och styckens dunder,
Med eld och svärd, i världen göra under,
Ej hennes mål, ej hufvud yrke är,
Med snille, vett och dygd, at slägtets välgång främja,
Förståndet odla up, och hiertats lynnen tämja,
Det är en konst, som bättre frugter bär.
I Lagerkrönte Män, I Visdoms Egne Vänner,
I Denna teckning känner
Min Skaldmö Er igen.³*

1. Rörande promotionspoesi, se Bror Olsson: *Doktorspromotioner i Lund* (Lund 1947), s 76ff.

2. *Lunds Weckoblad* (LW) 1775-06-29, s 203. Uppgiften finns även (med vissa transkriberingsfel) citerad i Lauritz Weibull: *Bengt Lidner i Lund – Studenten och skalden* (Lund 1895), s 12, dock utan annan källhänvisning än till "en samtida"! Om vem som kan ha stått för omdömet om poemet, se längre fram i artikeln.

3. Bengt Liedner [Lidner]: *Ode öfver Magister Promotionen vid Kongl. Carolinska Akademien i Lund den 23. Junii 1775* (Lund 1775), opag.

Till skillnad från mångt annat exempel på slik akademisk tillfällespoesi har just detta alster gått in i vår litteraturhistoria, och varför förstår man då man på titelbladet läser diktens upphovsman: Bengt Lidner (eller Liedner som han vid denna tid ännu skrev sig⁴) – ett av den svenska förromantikens största namn, i dag väl främst ihågkommen för ”Spastaras död” med den klassiska inledningen ”På Nova Zemblas fjäll, i Ceylons brända dalar, / Hvar helst en usling fins, är han min vän, min bror”.⁵ I denna lilla artikel skall vi dock inte bege oss så långt som vare sig till den arktiska ögruppen Novaja Zemlja eller till Sri Lanka (Ceylon) utan uppehålla oss i Lund och kring den unge Lidners tid här med särskilt fokus på hans väg mot en disputation som aldrig blev av.

Bengt Lidner hade inskrivits vid Lunds universitet den 8 februari 1774 och tio dagar senare i Göteborgs nation.⁶ Han var då troligen 17 år⁷, och vid sitt framträdande som promotionspoet hade han varit tre terminer vid akademien. Det kan därför synas naturligt att hans insats vid promotionen endast var som gästande skald och inte som en av promovendi. Faktum är dock att Lidner redan hade viss erfarenhet av disputationsväsendet: i december 1774 hade han disputerat *pro exercitio* – alltså som övning – inom den filosofiska fakulteten. Preses vid akten – och högst sannolikt även, enligt tidens bruk, författare av avhandlingen – var den berömda historikern Sven Lagerbring.⁸ Någon påföljande filosofie disputation *pro gradu* skulle det dock

4. Gustaf Ljunggren: ”Lidner i Lund” i densammes *Smärre skrifter III* (Lund 1881), s 128.

5. Bengt Lidner: *Samlade skrifter II* (red: Harald Elovson; Stockholm 1937), s 133.

6. Lunds universitetsarkiv (LUA): Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol D 1:4 (studentmatrikel 1749–1809) resp Göteborgs nations arkiv, vol B:1 (matrikel 1668–1820).

7. Uppgifterna om Lidners födelseår – inte minst dem han själv lämnat – är motstridiga, men forskningen synes ha enats om att han var född den 16 mars 1757; se t ex Lennart Josephsons artikel om Lidner i *Svenskt biografiskt lexikon*, bd 22 (Stockholm 1977–79), s 725ff. Frågan behandlas även i Ljunggren 1881, s 125.

8. Ljunggren 1881, s 125, anger datumet för disputationen till den 2 december, Weibull 1895, s 8, till den 3 december. Libris bekräftar att Weibulls datering är den korrekta.

inte bli; däremot hade Lidner år 1775 uppenbarligen sinnet inställt på att ikläda sig rollen som respondent inom en helt annan fakultet: den juridiska.

I den bevarade dokumentationen av Lidners lundastudier framstår de som mycket breda, för att inte säga spretiga. I de två terminstabeller som finns för Göteborgs nation dessa år (vår- respektive höstterminen 1775) uppger han sig sammantaget gå på föreläsningar för professorerna Colling (juridik), Sommelius (lärdomshistoria), Benzelius (teologi), Stobaeus (latin), Lagerbring (historia), Nelander (naturrätt och moralfilosofi) och Munck (teologi) samt adjunkten Heurlin (matematik och fysik).⁹ Av dessa Lidners egna uppgifter bekräftas visserligen bara studierna för Heurlin uttryckligen av de fragmentariskt bevarade åhörarlistorna, men dessa upplyser i gengäld om att Lidner även gick på privatlektioner för språkmästare Kraak.¹⁰ Ser man vidare till Lidners boklån på UB kan man konstatera att dessa främst utgjordes av historisk litteratur.¹¹ Likväl titulerar den unge skalden sig, såväl då han sommaren 1775 vistas i Ramlösa som i höstens terminstabelle, specifikt som "Juris Studiosus".¹²

Att Lidner, trots sina övervägande humanistiska studier, identifierade sig som jurist och skulle välja att söka disputera inom denna fakultet verkar i mycket ha berott på en enskild person: Lars Johan Colling (1714–1786), universitetets vid tiden ende professor i juridik. Denne har nämligen beskrivits som en av den unge skaldens "speciella gynnare vid universitetet".¹³ Colling hade därtill sidor som kan tänkas

9. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol E 13:2a (nationstabeller 1771–79). Här i anges endast lärarnas efternamn och det fanns vid tiden två professorer vid namn Stobaeus: Anderas Peter (latin) och Kilian d y (obstetrik); jag har tillåtit mig att utgå från att det bör ha varit latinaren Lidner åhörde.

10. Detta material har redovisats av Nils Palmborg i "Om Lidners studietid i Lund" i *Samlaren* 1945, s 138.

11. a a, s 137f.

12. Uppgiften om vistelsen i Ramlösa från LW 1775-08-10, s 250.

13. Palmborg 1945, s 136; jfr även Ljunggren 1881, s 127, och Weibull 1895, s 24.

särskilt ha tilltalat en litterärt sinnad student, däribland att han själv skrev vers¹⁴ och även att han ett tag agerade ombud för en bokhandlare på annan ort.¹⁵ Inte minst var dock Colling en av initiativtagarna till och den förste redaktören för Lunds första reguljära nyhetstidning, *Lunds Weckoblad*, och till dess medarbetare knöts raskt den litterärt försigkomne Lidner, vilken med en dikt rentav inledde tidningens allra första nummer i januari 1775!¹⁶ Att bladet kallade Lidners promotionsdikt "wälskrefwen" förvånar således föga – kanske var omdömet rentav Collings?

Collings litterära meriter och hans välvilja mot Lidner till trots tvingas man dock konstatera att denne lundajurist inte gått till eftervärlden med något bättre renommé, i vart fall inte som akademiker. I sin historik över Juridiska fakulteten betecknar Kjell Åke Modéer honom som "en komplicerad karaktär med inslag av korruption och egensinnighet" utmärkt av "en förkärlek för rättslig kuriosa" och "olämplighet som akademisk lärare".¹⁷ En annan rättshistoriker, Lars Björne, har rent ut kallat honom "en professor, som helt saknade vetenskapliga ambitioner och som inte ens var mån om sitt rykte".¹⁸

Till det Colling inte minst kritiserats för hör den enorma mängd avhandlingar – eller dissertationer som man vid denna tid sade – som han presiderade för och i de flesta fall även författade: totalt 209 stycken, i regel mycket tunna och visserligen avhandlande "de mest skilda ämnen" men utan att lämna "några egentliga bidrag

14. Lidner och Colling författade t ex båda sorgedikter efter den tragiska händelse i maj 1775 då ett antal barn och svägerskan till kammarherren och adjunkten Arvid Trolle drunknade under en båtfärd vid Torup; se Ljunggren 1881, s 133f; jfr även Weibull 1895, s 14f.

15. Palmborg 1945, s 136.

16. Om LW, se KB:s digitaliserade version av *Sveriges periodiska litteratur* (https://www.kb.se/sverigesperiodiskalitteratur/1/1_206.htm) resp Ljunggren 1881, s 127, och Weibull 1895, s 10.

17. Kjell Å Modéer: *Det förpliktande minnet – Juridiska fakulteten i Lund 1666–2016* (Stockholm 2017), s 64f.

18. Lars Björne: *Patrioter och institutionalister – Den nordiska rättsvetenskapens historia, del I* (Lund 1995), s 131.

till den svenska rättens förståelse".¹⁹ Deras syfte var till stor del att bereda Colling inkomster: de studenter som skulle försvara texterna fick nämligen inte bara stå för tryckkostnaderna utan även betala professorn en slant för besväret.²⁰ Förvisso var nu Colling långt ifrån den ende avhandlingsfabrikören vid tiden. Bruket var vanligt, men då främst inom den filosofiska fakulteten, där det behövdes disputationsmaterial för den rikliga mängd studenter som vart tredje år önskade promoveras till filosofie magistrar (fram till 1862 var magister filosofernas motsvarighet till övriga fakulteters doktor). Inom juridiken var promotioner däremot mer än sällsynta – fränsett några hedersdoktorat vid universitetets jubileum 1768 förekom inte en enda juris doktorspromotion i Lund under 1700-talet²¹ – så hur fick då Colling ändå avsättning för så många avhandlingar?

Svaret finns i en förordning från 1749. Mycket på initiativ av Collings företrädare, den berömde David Nehrman, hade då inrättats en formaliserad ämbetsexamen för blivande jurister – *examen juridicum* – och denna kunde avläggas på två sätt: antingen genom ett omfattande muntligt förhör inom juridikens olika ämnen eller just genom att disputera på en juridisk avhandling (som i moderna termer alltså snarast kan jämföras med ett examensarbete).²² Och när det nu fanns en professor som gladeligen mot ersättning försåg sina elever med färdiga dissertationer att disputeras på var detta rimligen, i vart fall för mer solventa studenter, ett bekvämare sätt att ta sig igenom examen. Resultatet blev därefter: år 1766 beklagade sig universitetets kansler, greve Löwenhielm, över att han "från tillförlitlig källa erfarit, att en yngling

19. De direkta citaten från Åke Holmbäcks artikel om Colling i *Svenskt biografiskt lexikon*, bd 8 (Stockholm 1929), s 751; se även Modéer 2017, s 65f, och Björne 1995, s 124ff.

20. Modéer 2017, s 64f.

21. Olsson 1947, s 99. En av dem som förlänades ett hedersdoktorat 1768 var f ö Colling; se Modéer 2017, s 71f.

22. Björne 1995, s 95f. Modéer 2017, s 55, 65.

från Lund, som utgått med gott betyg, ej hade kunnat översätta första raden av [latiniet i] den disputation, för vilken han responderat"!²³

Någon sådan risk förelåg nog inte i den språkbegåvade Lidners fall, och denne kunde heller inte betecknas som någon rik student – snarast tvärtom (faktum är att han aldrig kom att betala trycknotan för sin jurisdissertation²⁴), så möjligen fanns ett delvis annat motiv för dennes disputation. Vare därmed hur som helst: en avhandling blev det i vart fall, och det med titeln *De jure confinementis*.²⁵ Här finns tyvärr inte utrymme att närmare gå in på innehållet i skriften, men för att förstå vissa formuleringar i den fortsatta framställningen måste åtminstone titeln förklaras. Begreppet *confinatio* saknas, som avhandlingen själv konstaterar, i det klassiska latinet utan är en sentida skapelse.²⁶ I ett av få latinska lexika undertecknad kunnat finna som alls tar upp ordet översätts det med *Verbannung*, det vill säga "bannlysning"²⁷, och i ett tyskt uppslagsverk från 1835 ges samma förklaring med tillägget att termen är "rättsvetenskaplig".²⁸

Den 3 december 1775 deltog Lidner än en gång vid en övningsdisputation, denna gång inom Göteborgs nation. Vid tidens nationsmöten höll man gärna denna typ av retoriska övningar, och Lidner framträdde här både som preses och respondent (det senare ihop med en nybliven nationskamrat som även han skulle bli ett av den

23. Holmbäck 1929, s 751.

24. Bernt Olsson & Barbro Nilsson: *Samlade skrifter av Bengt Lidner – Fjärde delen: Kommentarer* (Stockholm 1991), s 52.

25. Då Lidner står som formell författare men forskningen är tämligen ense om att Colling i praktiken fört pennan har jag valt att i noterna referera till denna skrift som Colling & Lidner 1775.

26. Colling & Lidner 1775, s 6f.

27. Johann Ramming: *Neulateinische Wortliste – Ein Wörterbuch des Lateinischen von Petrarca bis 1700* (2020); digital version via Collatinus-web (<https://outils.biblissima.fr/fr/collatinus-web/>)

28. Heinrich August Pierer: *Universal-Lexikon, oder Vollständiges encyclopädisches Wörterbuch*, bd 5 (Altenburg 1835), s 576.

svenska förromantikens stora namn: Thomas Thorild) för ett dussin latinska "teser" i mycket spridda ämnen, bland annat teologi, historia och estetik.²⁹ Det var säkert en mycket nyttig övning inför vad som närmast stundade, ty vid denna tid torde Lidners juridiska disputation redan ha varit tryckt, och på försättsbladet framgår att den skulle ventileras under december månad detta år. Endast det exakta datumet saknades, men ett tomrum fanns där detta kunde skrivas till för hand sedan det slutligt spikats; något tydligen inte ovanligt vid tiden.³⁰ Detta tillägg skulle dock aldrig komma att skrivas dit, ty som professor Colling själv har antecknat i Juridiska fakultetens protokoll: "[...] men som Respondenten sjelf blef confinerad o. bortförd til Götheborg så kom aldrig disputationen at ventileras, dock en dag war utsedd".³¹

Frågan om exakt varför, hur och när Lidner plötsligt blev "confinerad och bortförd" från Lund har varit ett diskussionsämne bland litteraturvetare i två sekler. Enligt författarna till kommentarbandet till den moderna utgåvan av Lidners samlade skrifter, Bernt Olsson och Barbro Nilsson, så var det hela Lidners styvfars beslut, fattat i avsikt att i stället skicka den besvärliga styvsonen till sjöss med en Ostindiefarare. De anser sig också exakt kunna datera avfärden till den 8 december 1775; detta utifrån en bevarad bokföringsuppgift om att en "Herr Forsman" då betalats respengar för att åka till Lund och "der afhämta Liedner".³² Att hämtningen dock rimligen måste ha skett först några dagar efter utbetalningen kan man dock sluta sig till inte bara

29. Ljunggren 1881, s 136; Weibull 1895, s 26f, samt Olsson & Nilsson 1991, s 48ff.

30. Ljunggren 1881, s 136. Vid genomgång av de övriga Collingavhandlingar som finns i samma band som Lidners kan man också se ett antal exempel på detta bruk.

31. LUA: Juridiska fakultetens arkiv 1666–1964, vol A 1 A:1 (fakultetens protokoll 1726–1805); formuleringen finns även återgiven hos Karl Warburg: "Ett och annat om Lidner" i *Samlaren* 1896, s 182, densammes "Lidners afresa från Lund 1775 – En slutreplik" i *Samlaren* 1898, s 121, och i Weibull 1895, s 31 (i samtliga med – dåtida – moderniserad stavning), samt hos Olsson & Nilsson 1991, s 50. Alla dessa har tolkat meningens sista ord som "utsatt"; min läsning är dock "utsedd".

32. Olsson & Nilsson 1991, s 27 resp 53.

utifrån tidens kommunikationer utan också från en av bibliotekarien Nils Palmborg redan 1945 redovisad uppgift om att Lidner så sent som den 9 december lånade en bok på UB. Man kan dock notera att uppgift om bokens återlämnande saknas i låneregistret³³ – månne den följde med till Göteborg?

Men skedde allt detta verkligen redan 1775 – eller först 1778? Se där en stridsfråga som på 1890-talet föranledde en rätt hetsig polemik mellan en då etablerad litteraturvetare, professor Karl Warburg i Göteborg, och en ung, ännu odisputerad lundastudent som senare skulle göra sig berömd som historiker men vid denna tid ännu främst ägnade sig åt litteraturhistoria: Lauritz Weibull.³⁴ Utifrån att Warburg nyligen hade utgivit en monografi över Lidner gick Weibull i första hand till angrepp mot att Lidner här (liksom i tidigare historieskrivning) redan såsom student skildras som ”den förfallne bohémien, som skulle framläpa sitt lif i dryckenskap och elände” medan Weibull själv ser honom som någon som vid tiden ännu åtnjöt allmänt förtroende hos lärare och nationskamrater, och där “[l]idelsen ännu inte intagit den förherskande platsen i hans natur”.³⁵

På denna punkt – där nog både Warburg och Weibull får sägas argumentera utifrån ett skralt och motstridigt källmaterial – har föreliggande artikel ingen ambition att komma med nya synpunkter, men väl på ett anknutet sidospår, nämligen att Weibull hävdar att Lidner inte alls blev ”bortförd” redan 1775 utan först hösten 1778 efter att då ha återvänt till universitetet för att fullborda sina studier; detta dock som ”i mångt och mycket en annan än den som vid årsskiftet 1775–1776 lemnade universitetet” (troligen av pengabrist). Först då skall han alltså ha hindrats

33. Palmborg 1945, s 138.

34. Polemiken initierades med Weibull 1895 (utgiven dels inom ramen för skriftserien *Skånska samlingar*, dels som separatträck) och fortsattes i tidskriften *Samlaren* med Warburg 1896, Lauritz Weibull: ”Ännu en gång Bengt Lidner i Lund – En antikritik” 1897 och slutligen Warburg 1898.

35. Weibull 1895, passim; de direkta citaten från s 1.

från att respondera genom att tvingas till Göteborg, troligen till följd av "någon ouppgjord skuld".³⁶ Vad är då Weibulls grund för detta djärva påstående om en – bland andra Lidnerforskare okänd – andra lundavistelse för skalden 1778? Jo, att det ovan citerade protokoll där Colling skriver om Lidners *confination* faktiskt inte är från 1775 utan just 1778! Mot detta invänder Warburg inte bara att tryckåret på avhandlingen är ovedersägligt utan lämnar också vad han anser vara "den enklaste och naturligaste förklaring" till protokollsdateringen:

*Min tro är, att Colling i afvaktan på den försvunne Lidners återkomst låtit dennes afhandling tills vidare hvila, och att han först sedan Lidner visat sig icke ärna återvända, antecknat af handlingen såsom icke-ventilerad (något som ju ej kräver viss tid) bredvid förteckningen öfver sina faktiskt [under 1778] ventilerade disputationer.*³⁷

Runt ett sekel senare anslöt sig kommentatorerna till Lidners samlade skrifter till Warburg vad avsåg själva årtalsfrågan men lämnade en annan, för Colling föga smickrande, förklaring:

*Då emellertid protokollen är skäligen summariska, kan sekreteraren, Colling, helt enkelt ha fört in "en gammal nyhet", som ju inte hade någon naturlig plats, eftersom det aldrig blivit någon disputation. Colling var inte känd för ordning och noggrannhet i protokollföringen.*³⁸

Till båda dessa mer spekulativa argument kan dock läggas ytterligare ett som har fördelen att bygga på en samtida källa (och som lustigt nog varken Warburg eller

36. Weibull 1895, s 28–31.

37. Warburg 1896, s 182.

38. Olsson & Nilsson 1991, s 50. Märkligt nog skriver dessa att "[i]ngen tycks ha observerat, att denna anteckning är införd på år 1778" – detta trots att de i direkt anslutning hänvisar till såväl Warburgs som Weibulls skrifter!

Weibull hänvisar till trots att den var känd åtminstone redan för Ljunggren 1881³⁹). År 1780 lät nämligen *Lunds Weckoblad* åter publicera en dikt av sin forne medarbetare Lidner, ett "Impromptu till konung Gustaf III", och i en inledande ingress identifierar tidningen författaren som "samma Herr Bengt Liedner Gothoburg, som då han 1775 in Decemb. under Herr Professor Collings praesidio skulle disputera de Jure Confinationis och Disputationen redan war aftryckt, blef sielf oförmodeligen confinerad til Ost-Indien".⁴⁰ Veterligen var Colling då ännu tidningens redaktör, och återkomsten av ordleken kring *confinatio* från fakultetsprotokollet gör onekligen att man misstänker att det är professorn själv som fört pennan även här – och i så fall bör ju han om någon ha vetat det avsedda disputationsåret!

En annan detalj som tidigare forskning inte verkar ha beaktat är att det möjligen är mer än disputationsdatumet som saknas i Lidners dissertation. Med sina blott 12 sidor är den förvisso inte tunnare än vissa andra av Collings alster i genren, men rent innehållsmässigt slutar den märkligt abrupt efter att ha redovisat endast tre (*scopelismus*, *obstagium* och *ostracismus*) av de fem varianter av *confinatio* (de återstående är *emigratio* och *carcer*) som författaren säger sig vilja avhandla – och detta endast inledningsvis innan han går in på sin egen definition av *confinatio* i begreppets egentliga bemärkelse!⁴¹ Förvisso framhålls det i avhandlingens inledning att den endast är avsedd att var en första del i ett större arbete där en senare del är tänkt att leda till doktorsgraden ("ad Gradum Doctoratus")⁴², men den föreliggande delen framstår som väl rumphuggen ens för att utgöra en fullständig del 1, och man får närmast intrycket att avhandlingens endast delvis blivit färdigtryckt.

39. Ljunggren 1881, s 136.

40. LW 1780-03-15, s 82 (förf:s kursivering); texten även återgiven i Olsson & Nilsson 1991, s 100.

41. Colling & Lidner 1775, s 8.

42. Colling & Lidner 1775, s 6. I beaktande av vad som ovan sagts om avsaknaden av juris doktorspromotioner under 1700-talet får denna ambition anses exceptionellt djärv.

Detta intryck förstärks ytterligare av att man nederst på den sista sidan finner vad som typografiskt kallas en "kustod", det vill säga några bokstäver avsedda att visa början av det första ordet eller frasen på nästföljande tryckark, och att denna här utgörs av kapitelrubriken "§. VI."

Ofullständig eller ej – ventilerad blev Lidners juridiska avhandling likväl inte. Några år senare (1777) skulle han däremot göra ett nytt försök att disputera, då vid universitetet i Greifswald och faktiskt på en helt egenhändigt skriven avhandling, *De iure revolutionis Americanorum*. Ej heller denna gång blev det dock någon disputationsakt; nu likväl inte för att respondenten försvann utan troligen för att universitetsledningen fann innehållet alltför politiskt känsligt.⁴³ För att återknyta till hans promotionsdikt från 1775 tvingas vi alltså konstatera att Lidner aldrig själv fick möjligheten att "Förståndet odla up, och hiertats lynnen tämja" i egenskap av en i skaran av "Lagerkrönte Män". Hans "Skaldmö" lät honom dock lyckligtvis fortsatt göra det såsom poet.

Fredrik Tersmeden

Fil dr h c, arkivarie vid Universitetsarkivet

Med varmt tack till min arkivari kollega Henrik Ullstad för hjälp med att söka fram arkivhandlingar rörande Lidners studier i Lund.

43. Olsson & Nilsson 1991, s 53f.